

Fra: Anne Sofie Nergård Uthaug <au887@kirken.no>
Sendt: torsdag 15. oktober 2020 22:03
Til: KR-Postmottak
Emne: VS: Høyringsvar "Kristne migranter" frå Meland sokneråd

Følgjande høyringsvar vart vedteke i Meland sokneråd på møte 15.10.20

Høringssvar fra Meland kyrkjelyd, Alver kommune, Bjørgvin bispedømme

Innledning

Invitasjonen til å svare på høringen gjelder de som «har stort engasjement og klare synspunkter» i saken om de kristne migrantene. Da kan vi «bruke anledningen til å gi innspill til saken». Vi vil gjerne bidra i den med våre tanker omkring disse tre gitte punktene:

- Hva er de viktigste perspektivene i saken?
- Hva bør prioriteres i det videre arbeidet med saken?
- Andre kommentarer til saken og videre arbeid med den.

Meland kyrkjelyd har sin beliggenhet i en nabokommune til Bergen og har en god del migranter i sitt nærområde, bosatt i den tidligere kommunen Meland og i den nye Alver kommune. De fleste av de kristne migrantene kommer fra Syria, Eritrea (og et par andre land i Afrika) og Øst-Europa og representerer den romersk-katolske kirke og ortodokse kirker. Ellers er det omtrent like mange muslimer som kristne blant migrantene.

Hva er de viktigste perspektivene i saken?

Personlig invitasjon

I første rekke tenker vi at saken gjelder integrering av de kristne, uten at vi glemmer vår misjonale oppgave blant de muslimske migrantene. Da er det hvordan det kan tilrettelegges for at kristne migranter kjenner seg hjemme i menigheten og kan være med og prege den, som er vårt hovedtema.

Først og fremst er en menighet et felleskap av mennesker som hører Jesus Kristus til, og de har en relasjon til hverandre. For å kunne innlemme de kristne migrantene i vår menighet, må de først inviteres inn. Det synes helt selvsagt, men er det ikke. For det må skje ved mer enn plakater og annonser, som likevel neppe når denne gruppen den første tiden de er i vår midte. Personlige møter ved noen få representanter i menigheten er oftest den beste måten å få kontakt med dem på. De må vite at det finnes en menighet på stedet som ønsker kontakt, og at denne menigheten vil bli kjent med dem, både for sin egen del og for deres

del. Det skjer sjelden noe uten den personlige inngangen. Her må det være mennesker som liker å være sammen med utledninger, kan noe (?) felles språk, men det er ikke avgjørende. Invitasjon til en kopp kaffe eller en velkomstgave (bakst e.l.) er ofte isbrytere der det ikke trengs mange ord. Og det bør skje der de bor. Videre må det legges til rette for skyss e.l. sammen med den/dem som inviterer.

Vi inviterer mennesker ikke bare til gudstjeneste, men til et liv i en menighet. Gradvis og etter evne må denne kontakten også kunne utvides til mer enn kirkebesøk. Invitasjoner til å være med på andre aktiviteter og familiebesøk osv. bør følge. For livet leves hele uka. Her kommer da de aktivitetene som menigheten driver, inn, tilpasset ulike aldre og interesser. I dette arbeidet (for dette er et arbeid) må en kjenne etter selv hvor mye en skal involvere seg i forhold til seg selv og sin familie. Skal en satse på å være venner med migrantene? Med et par? Med barna deres? Skal en bare «ta seg av» dem, litt eller mye, uten av de blir avhengig av en? Hvor slitsomt er det, hvor lenge holder en ut det? Hvor lenge trengs en i dette arbeidet? Det vi har sett, er at det blir vennskap mellom familier/par osv. etter en tid. Da er det ikke arbeid lenger, men en berikning av ens liv.

Diakoni og språk

Hvis en er ny i landet, er manglende språkforståelse selvsagt en stor hindring for full deltakelse i gudstjenestelivet – og ellers. Men som våre søsken katolske fra Damaskus, sa da de kom som flyktninger: Vi forstår latin og dermed hvor i gudstjenesten vi er, for liturgien er jo den samme. (Disse fikk vite da de kom, at det er en katolsk kirke i Bergen, men foretrakk å være del av vår menighet i Dnk i nærmiljøet.)

I diakoniplanen er derfor norskopplæring og språkkafé sentral. Her treffes migrantene med menighetens språklærere en ettermiddag og kveld i uka på menighetens «Møteplassen», i et kjøpesenter med biblioteket som nærmeste nabo. Både leksehjelp (en til en) og gruppeundervisning finner sted etter språklig nivå, med en felles åpning, oftest med kristent innhold. Her er innholdet både samfunnskunnskap og språk – og samtidig et møte mellom mennesker i en sosial kontekst.

Kirkelig tilhørighet og deltakelse i menighetens gudstjeneste

Våre kristne migranter tilhører ulike kirker i landene de kommer fra. Å ta imot kristne migranter blir også en god øvelse i økumenikk. Nattverdforståelsen er for eksempel et tema som snakkes om, men som ikke har fått for stor betydning, dvs. katolikkene vet at deres kirke ikke har samme syn på dette sakramentet som Dnk og andre protestantiske kirker, men

det er ikke til hinder for å ta imot den i vår kirke, sier de. Problemet ligger kanskje ikke i vår kirkes syn. Et spørsmål til avklaring er vel heller om en migrant med annet nattverdssyn kan være medliturg under nattverden. Det må biskopen svare på.

For integreringen i menigheten er det nødvendig at migranter også tilbys å være med på frivillige oppgaver, for eksempel som medlem i et gudstjenestelag. (I vår menighet har vi fem faste gudstjenestelag som etter tur tar hånd om de praktiske oppgavene i og rundt en gudstjeneste: Kirkeverter, dåpsvert, medliturg, kirkekafeansvarlig, projektorstyrer, nattverdutdelere). Da kan en migrant for eksempel være kirkevert som ønsker velkommen i kirkedøra. Kirkekaffen skal også tilberedes, og alle kan få en jobb, lite eller stor, hvis en ønsker å være med i det praktiske arbeidet rundt en gudstjeneste. Koret trenger stadig flere stemmer, og barna er velkomne på søndagsskole. De trenger mindre oppfølging av språklig karakter enn foreldrene og får raskt venner blant søndagsskolebarna, som de også kjenner fra skolen/barnehagen.

Så trenger migranter hjelp til mange ting, som jobb, sertifikat etc. Disse tingene kan også menighetsmedlemmer hjelpe til med.

Hva bør prioriteres i det videre arbeidet med saken?

Dette er en sak for hele Dnk, som folkekirke, for migrantene finnes i hele landet. Likevel er det en lokal sak. Det trengs ingen lang saksforberedelse i sokneråd/bispedømmeråd og Kirkemøte for å skjønne at de kristne migrantene også trenger et kristent felleskap å bli ønsket velkommen inn i. Og det skjer et arbeid for denne gruppen i dag i de fleste menigheter, vil vi anta.

Så langt har vi listet opp praktiske ting som migrantene i nærområdet kan være med å gjøre og på den måten bli integrert i menigheten. For å få dette til, må en ville det, dvs. at nok frivillige i menigheten ønsker å prioritere dette, det kan ikke være en manns/kvinnes jobb. Da trengs det en drøfting i menighetsrådet/soknerådet med påfølgende vedtak om at dette vil vi fortsette å gjøre/sette i verk/foreslå som tiltak for at kristne migranter som bor i vårt område/kommune finner tilhørighet i vår menighet. Dvs. at prioriteringene i det videre arbeidet må skje lokalt, der arbeidet skjer, tenker vi.

Men som med så mange andre saker, er det en stor gevinst i å få møte folk fra andre kirker og menigheter som driver med det samme, som er opptatt av samme sak.

Her kan bispedømmerådet oppfordres til å arrangere seminarer/konferanser om tematikken, for en deling av tips/utfordringer og til utvikling av ideer. Frivillige – ved siden av

diakon/andre i staben – setter stor pris på å bli tatt med på faglige kurs omkring viktige tema der de er involvert. Nettopp denne saken er det først og fremst de frivillige som kan gjøre.

Andre kommentarer til saken og videre arbeid med den.

Utenom de faste gudstjenestene bør det arrangeres fler-/interkulturelle gudstjenester, med prest/liturg/diakon/tekstleser/medliturg fra ulike konfesjoner, for eksempel, en gang i halvåret. Da lyder det ulike liturgiske språk, som er oversatt for eksempel på lerretet eller i en programfolder for dem som ikke forstår. Da vises det kristne verdensvide fellesskapet:

Vi er mange, vi er ulike, men vi er ett.

Med venleg helsing

Anne Sofie Nergård Uthaug

Dagleg leiar, Meland sokn og Osterfjorden sokn.

Tlf 40001691 (sentralbord Alver kyrkjelege fellesråd)

Mobil 40462647